

efter Anmeldelsen for Distriktsforstanderen følgende Maaned“. Det er jo noget indviklet: „Begyndelsen af den efter Anmeldelsen o. s. v.“, men det mest mærkelige er dog, at der pludselig dukker en Distriktsforstander op, medens man ellers forgæves vil lede efter Distriktsforstandere i denne Mønstervedtægt for Købstæderne. Tager man derimod Udkastet for Landsby-sygekasserne, opdager man, at der kan det være nødvendigt at inddelle Kassernes Omraade i Distrikter, og der er der en Forstander for hvert Distrikt, og det er saa disse Distriktsforstandere, der er gaaet over i Mønstervedtægten for Sygekasserne. Men det kan man ikke vide, og navnlig kan de paagældende i Købstæderne ikke antages at være saadan inde i det alt sammen, og de vil derfor studse noget over, at en Optagelse skal regnes fra Begyndelsen af den Maaned, der følger efter Anmeldelsen for en Distriktsforstander, som slet ikke kan findes i Vedtægten.

Man kunde ogsaa gerne i disse Spar-sommelighedens Tider have sparet lidt paa overflødige Ord. Der staar f. Eks. — ogsaa i det Afsnit, jeg her har nævnt —, at Begæringen om Optagelse skal behandles enten i et Bestyrelsesmøde eller af et eller flere dertil bemyndigede Bestyrelsesmedlemmer, og det hedder saa videre: „Afgørelsen skal dog træffes inden en Maaned efter Modtagelsen af Optagelsesskemaet“. Jeg ved ikke, hvad det „dog“ har at sige her. Man er jo tilbøjelig til at se efter, om der i Forvejen har staaet noget om, at det undertiden kunde trække længere ud. Dette „dog“ er fuldstændig overflødig, saa vidt jeg kan se. Det er af Smaatingene, men der kunde for Resten nævnes mere af den Slags. Man træffer saaledes sædvanligvis Udtrykket „Sygekassens Omraade“, men saa støder man pludselig paa „Sygekassens stedlige Omraade“. Hvis man er en lille Smule anlagt for Juristeri — hvad jeg maaske ikke tør sige mig helt fri for, selv om jeg ikke har studeret Jura —, stejler man straks og siger til sig selv: Der er altsaa en Forskel paa „Sygekassens Omraade“ og „Sygekassens stedlige Omraade“. Hvad er Forskellen? spørger man sig, for der maa jo være en Forskel, siden der i flere Paragraffer tales om „Sygekassens Omraade“ og derefter i en enkelt Paragraf staar „Sygekassens stedlige Omraade“ — jeg tror nu for Resten, at der ikke er ment noget dermed. Ogsaa dette Ord kunde have været sparet.

Eller hvad siger man om en Bestemmelse som den, der findes i Mønstervedtægten for Landsygekasser, at et Syge-

kassemlem, naar han henvender sig for at faa den saakaldte Sygeseddel, skal betale et vist Antal Øre, for det første for hver Gang, Lægen hentes, men dernæst ogsaa for hvert Lejlighedsbesøg, Lægen aflægger. Der staar udtrykkelig, at det skal ske ved Modtagelsen af Sygeseddelen, men nu vil det jo være ret vanskeligt for den, der bliver syg og skal have en Sygeseddel, at vide ved Modtagelsen af denne Sygeseddel, hvor mange Lejlighedsbesøg Lægen vil aflægge, thi det vil afhænge baade af, hvor længe Sygelejet varer, og af mange andre Forhold. Det staar in blanco, hvor mange Øre det er, men det er jo Mening, at det skal udfyldes med et Tal.

Jeg har ikke kunnet lade være at nævne disse Ting, der synes mig at vise, at i sproglig Henseende er det ikke Mønstervedtægter. Men jeg synes, det heller ikke er Mønstervedtægter fra Indholdets Side, for saa vidt som alle Vedtægter gaar ud fra som givet, at det almindelige er, at man ikke beholder de bemidlede Medlemmer. Bestemmelserne om, hvordan man skal forholde sig, naar man vil beholde de bemidlede Medlemmer, er sat hen som en Tillægsbestemmelse — der staar udtrykkelig „Tillæg til Vedtægten“ —, og hvis man saa vil beholde de bemidlede Medlemmer, vedtager man det og det. Og paa et Sted i Vedtægten, hvor det er nødvendigt, at der sker en Forandring, hvis man vedtager Tillægsbestemmelserne om de bemidlede Medlemmer, staar der, at hvis et Medlem bliver bemidlet, skal han enten gaa ud eller blive bidragydende uden at være nydende eller gaa ind i en af de Fortsættelseskasser, som kan oprettes, og som har visse Rettigheder i Henhold til Sygekasselovens § 34. Dette er korrekt, men saa staar der, at hvis den paagældende Kasse har Bestemmelser som dem, der staar i Tillægsbestemmelserne, maa der indsættes et andet Stykke gaaende ud paa, at de paagældende enten bliver bidragydende, eller at de maa forhøje deres Bidrag saaledes, at de fremdeles kan være nydende, eller de maa gaa ud af Kassen. Men der staar intet om, at de ogsaa har det Valg at kunne gaa over i Fortsættelseskassen.

Dette er Smaating, som jeg synes er talende. Medlemmerne vil faa det Indtryk, at hvis de sætter ind i Sygekassens Vedtægt en Bestemmelse om, at de bemidlede kan faa Lov til at blive, saa afskærer de dem fra Retten til at gaa over i de Fortsættelseskasser, som § 34 omhandler — skønt det selvfølgelig er Me-